

Tretja obletnica odkritja zločina v Hudi Jami

Tretjega marca 2009 smo na ekranih videli posnetke odkritja največjega gnusnega zločina po 2. svetovni vojni v Hudi Jami pri Laškem. V rudniških jaških je nekaj tisoč žrtev še na kraju zločina. Vse te dogodke lahko preberemo v knjigi *Huda Jama, Skrito za enajstimi pregradami*, ki so jo napisali Mitja Ferenc, Mehmedalija Alić in Pavel Jamnik.

Po odkritju zločina 3. 3. 2009 so Hudo Jamo obiskali nekateri visoki državni voditelji in tudi razumniki, med katerimi je bila tudi dr. Spomenka Hribar s soprogom. Svoja občutja in doživetja na tem kraju zločina gospa Hribar opisuje kot uvodničarka knjige Romana Leljaka *Teharske žive rane, Huda Jama, 2009*. Spomenka Hribar piše: *»Bila sem v Hudi Jami. Na srečo se na tej Zemlji nič ne da skriti. Simbolno ubijanje se še dogaja! In da se ne bi dogajalo kar naprej, je potrebno posmrtno ostanke likvidiranih iz Barbarinega rova odkopati in dostojno pokopati. Z vsem možnim pietetnim obredjem. In z opravičilom v vseh jezikih, ki so jih pobiti govorili in molčali, morali molčati, zamolčati za vekomaj. Morebitna odločitev, da se Barbarinega rova ne izprazni, da se posmrtno ostanke pobitih, ki so še v njej, pusti, ko so pač že 'pokopani', bi bila odločitev za ponovni, simbolni poboj v konkretni obliki! To bi bil simbolni zločin današnje, naše državne oblasti, greh, ki bi padel na glavo in vest nas vseh. Vsaj to si mi, današnji, za božjo voljo prihranimo.«*

Menim, da bodo besede gospe Hribar omehčale še tako okamnelo in zakrknjeno srce, da se bo zadeva civilizacijsko rešila v najkrajšem času.

RTV Slovenija prosim, da na obletnico odkritja zločina predvaja oddajo teh dogodkih, kot jo je tretjega marca 2009.

Alojz Senekovič, Maribor